

PROLOG SABATU

Jsou dny nekonečnější než noc bez úsvitu,
jsou sny krvavější než rozčtvrcená těla,
jsou osudy, jimž bylo by lépe, kdyby se byly nezrodily,
jsou tváře, z kterých masku nesvlékne ani smrt.
Jsou naše dny a osudy a tváře -
je tma.

A blažení, kdo mohou říci:

byla tma,
třebaže ještě jimi protéká jak trombus,
v kteroukoli chvíli smrtelný.

K těm nyní mluvím, já nic víc než hlas,
jenž stále ještě jimi protéká jak hrůza,
_která nevzpomíná, aniž kdy umí zapomenout.. .

V ten den, do kostí zbičovaný, stalo se toto:
mrak popel a vyvřel, hořelo kamení, hroby se otvíraly,
kde stály kolébky.

A blažení, kdo prostoduchým prstem dosáhnou
až na počátek a mohou říci: tu je žhář-
aniž jim prst na vlastním čele spočinul.

A stalo se toto: mrak popel a vyvřel
a zahřmělo až do nejtělejších rozpomínek z dětství.
Splášení koně pohrom, lži okovaní, úzkostí okřídlení,
pádí a pádí nocí bez úsvitu, deptají mračna
a močí děsem, až se rozlévají řeky,
unášejíce celá města živých.

A stalo se toto: životy nedochůdné
jak ropuchy se naduly a jako polapení štíři
usmrcovaly se vlastním žahadlem. Životy zrozené k velikosti
se rozkládaly buňku po buňce a zápach po zápachu,
strach ze strachu vraždil a bratr bratru na smrt připíjel
v šíleném sabatu a všechna krása světa
byla medúzou vyvrženou na blátivý břeh.

Jsi to ty? Jsem to já? Noc bez úsvitu
a samohana lásky - to je vše.
To je válka. To je ta ruka ut'atá,
jež poslepu nahmatává vlastní tvář,
to místo, kde ještě včera byla tvář,
to místo, kde včera možná hnízdil polibek,
to místo zrady, kde se páří lež, jedna jediná a jevnosnubná lež,
lež bez úsvitu.

Bylo to včera? Je to dnes?

ÓDA NA RODNOU ŘEČ

Od šumu dešťů k rolničkám studánek,
od šelestu ros po crčivý třeskot rampouchů,
když kape ze střech a čvachtá uhliněný sníh,
od důvěrného kantabile řek až po tichounký praskot,
s nímž skrývají se před zimou, od vřidel vzlykavých
až po nejtišší slzy - celá vodní obloha,
celá obloha všech vod, jež se vejde pod lipový list,
je moje rodná řeč.

Od slavičího tlukotu, perlení skřivanova
po zvonivá počítadla kovadlin,
od dusotu koní a našlapování oveček
až po hučivé kroky zástupů,
od bzukotu včel a mravenčího sykotu
po výtrysk písně z jediného hrdla dívčího,
z jediného čtverostruní houslí - celé nebe zvučící,
zvučící nebe, jež jako do jablka houstne do slova,
je moje rodná řeč.

Pel nočních lišajů na obrví žen,
motýlí rozprostření jejich zorniček,
jetelové opylování jejich neskrývavých tváří,
kam přesto ani včela nedosáhne,
kdyby v nich měl zhořknout všečen med,
lehounké vraštění, jež obetkávalo tvář mé prabáby,
a tichá sladkost darem daná za okny s muškátem -
takové česno ticha podobné hvězdám srpnovým je
moje rodná řeč.

Ai žhnou, ať bouří plamenné jazyky proroků,
ať vyje a výská příboj pralesů a pradžunglí,
ať hřímají oceánské vokály apokalyps,
má řeč se o ně zažihá v svůj plachý plápol hromniček
a vrní si své souhlásky jak děťátko,
jež dřímajíc se odvrátilo od prsu
a mezi přivřenými rtíky bublá mléčným klokotem.
Je stále, stále plna děťátek
má rodná řeč.

Vím, chodila dlouho v kytlici a bosa
šťovíkovou loukou, prachem úvozů i po strništích,
že mohu jen, musím jen líbat ty tisícere jizvičky,
když na ztvrdlou patu jí obouvám plesový střevíc.
Ale jak v něm dovede tančit, zas vím jen já,
když v jejím náručí uléhám do orchestrů
andělských křídel, v nichž jako skřivan
na neviditelné lodyze od země k nebi,
od srdce k srdci se dětsky třepotá
má rodná řeč.

MINCE ZTRACENÝCH DNÍ

Ten penízek z čela! (Když jsme byli děti,
hrávali jsme si takhle na mrtvé:
ležels v trávě a jen tato pečeť zelená
tě vzdalovala od živých.) Ten okrouhlý
akátový listek, hedvábný
jak břicho rosničky,
osamělý vytržen ze svého lichozpeření,
jak rybí šupina, jak mléčný zub,
jak nehet vyštípnutý z dětské ruky -
až mrazí
podél celé páteře.
Dvěma prsty si jej rychle tisknu ke rtům.
Frkačko, zatřepotej se a praskni!
Praskla;
zplihlý, zvlhlý, přetržený
penízek neplatný
pohazuju vedle cesty.
Ten už nikdo nezvedne.

MIMOVO ROZLOUČENÍ

Co všechno projde srdcem mima,
když dohrál roli poslední!
Když ohňostroje zevšední
a sprchnou v popel pod očima.

Na scéně zpustlé harampátí,
kašírovaná lebka, hnát.
Kdo zítra s nimi bude hrát?
Můj dech jim nikdo nenavrátí!

Opuštěnosti! Šatno s mříží,
již zastíňuje cizí dům!
Zrcadlo už mě neprohlíží,
lhostejné k věčným neklidům.

To vždycky bývalo tak slepé?
Směju se světlům jepičím.
Na dveře šatny někdo klepe.
Ať počká, než se odličím!

Jsem jiný než ten, koho hledá.
Jsem jiný, než jak sám se znám.
Zmlk básník, zmlkla náповěda,
všem slovům došla řeč. Jsem sám.

Všichni jsme jednou takhle sami,
známe jen ticho; známe-li. –
Kdo klepe? Ten, kdo pošeptá mi
tušený vzkaz mé Pamelý?

Ať vejde, básník s novou rolí!
Mne připravena najde tu.
Ať žije scéna! Komukoli
odevzdám rád svou štafetu.

Snad jednou. někdo přece - jednou! -
přesáhne rampu, stálou hráz.
Neviditelnou, - neprůhlednou...

To už se týká jenom vás.

